

ŽOGICE NOGICE

ŽOGICE NOGICE skačemo po četrtem nadstropju Pediatrične klinike. Nekateri smo malce preveč živahni, drugim nagajajo mišice (te žogice sicer manj skačemo, zato pa bolj vrtimo jezičke), tretje imamo epileptične napade (v možgančkih nam včasih prehitro preskoči »elektrika«) in četrte iz tega ali onega razloga včasih boli glava.

NO, ZDAJ PA ZAGOTOVO RAZUMETE, ZAKAJ IMAMO TAKO IME!

Pa še to vam zaupamo: tako smo pogumne, da ne odpihnemo le zmaja, temveč tudi težave!

September 2012

Pozdrav iz bolnišnice

V septembru smo na našem oddelku začeli s projektom POZDRAV IZ BOLNIŠNICE. Sami izdelujemo razglednice in jih pišemo domačim, sošolkam in sošolcem, prav gotovo pa jih bodo nekateri otroci in mladostniki želeli poslati tudi svojim prijateljem.

Mlajši jih narišejo sami, starejši pa izdelajo prave pravcate kolaže.

Ob izdelovanju razglednic se precej stvari naučimo, ob delu pa hitro stečejo tudi taki in drugačni pogovori. Še najlepše pa je, ker se s svojo razglednico razveselimo ljudi, ki znajo razveseliti tudi nas.

Prvošolec Žiga je takole narisal svojega brata. Ker pa še ne zna pisati, je besedilo napisala kar njegova mamica.

Tole pa je nekaj primerkov razglednic, ki so jih izdelali malo starejši šolarji.

Oktober 2012

Darovi in obdarovanja

Mesec oktober je bil na našem oddelku mesec obdarovanj, zato smo se tudi pogovarjali o obdarovanju. Spraševali smo se, koga lahko obdarujemo, s čim in zakaj. Našteli smo veliko ljudi, veliko stvari in veliko razlogov. Najdragocenejša pa je bila misel, da se lahko obdarujemo tudi brez posebnega razloga.

V oktobru smo se z darilom zahvalili reševalcem, ki so sodelovali na našem naravoslovnem dnevu.

Darilca smo poklonili učiteljem bolnišničnih šol iz Belgije in Francije, ki so v okviru projekta Comenius obiskali tudi naš oddelek.

Izdelali smo tudi miške, kazala za knjige, ki smo jih podarili.

November 2012

Panjske končnice

Višja medicinska sestra je na naš oddelek pripeljala prostovoljko Anko Novak, ki je želela obogatiti in polepšati dneve bolnih otrok. Pa to ni bila navadna prostovoljka; bila je gospa v častitljivi starosti triinosemdesetih let, polna znanja in modrosti, nekdam zaposlena v Gorenjskem muzeju v Kranju. Žal se s šolarji ni uspela srečati, smo pa iz zapisa, ki nam ga je pustila, izvedeli marsikaj zanimivega o panjskih končnicah.

Česa nas je naučila gospa Anka?

Na Slovenskem je bilo gojenje čebel od nekdam zelo razširjeno. Te male živalce so bivale v majhnih lesenih zabojčkih, kranjičih (panjih), ki so bili tesno drug ob drugem zloženi na policah lesenih zgradbic z enokrilno streho. Te zgradbice imenujemo čebelnjaki.

Prednje stranice kranjičev so bile okrašene s slikami, tako da so bili čebelnjaki prava mala galerija na prostem.

Na panjskih končnicah, kot imenujemo te slike na panjih, so najpogosteje upodobljeni svetniki in Marija z Jezusom, saj so kmetje verjeli, da bo to čebele varovalo pred pomorom in drugimi nevshečnostmi. Naslikani pa so tudi prizori iz vsakdanjega življenja, lastnosti oseb (nečimrnost, jezikavost), značilnosti posameznih poklicev (lovcev, muzikantov, krojačev) in zgodovinski motivi.

Panjske končnice poznamo le v Sloveniji.

Dijakinja Alma je izdelala poster, na katerem so tudi fotografije okoli sto petdeset let starih panjskih končnic, ki so v lasti kranjskega muzeja.

Januar 2013

POZDRAV IZ BOLNIŠNICE

Naš projekt Pozdrav iz bolnišnice, ki smo ga začeli v septembru, sedaj nadgrajujemo. Izdelujemo razglednice, na katere nalepimo fotografije naše bolnišnice in bolniške sobe ali učilnice ali pa igralnice – en delček razglednice pa pošiljatelj porišo ali poslika.

Vemo, da se nihče ne veseli sprejema in bivanja v bolnišnici, vendar pa to ni nujno slaba izkušnja, saj je bolnišnica tudi kraj druženja z vrstniki in sklepanja novih prijateljstev, učenja novih iger in najrazličnejših dejavnosti. No, pa seveda tudi kraj, kjer se učimo. Na malce drugačen način.

Prav zato preživljanje dni v bolnišnici ne predstavlja vedno tistega dela našega življenja, ki ga želimo čimprej pozabiti, nasprotno, želimo ga celo deliti z drugimi. Zato otroci pošiljajo razglednice tistim, ki jih imajo radi. Nekateri jih shranijo zase. Za spomin.

Take so videti naše razglednice.

Februar 2013 NAŠI MOŽGANI

V ponedeljek, 11. februarja, je bil evropski dan epilepsije.

Ta dan smo obeležili s pogovorom o epilepsiji, ki je ena od najpogostejših nevroloških boleznih (ima jo kar šest milijonov Evropejcev), šolarji pa so napisali vse, kar vedo o možganih, saj epilepsija izvira prav iz njih.

Marec 2013

DRUŽINSKI PRAZNIKI

V tednu pred velikonočnimi prazniki, ki jih praznuje veliko družin v Sloveniji, smo se pogovarjali o družinskih praznovanjih. Pa tudi pisali in ustvarjali smo na to temo.

Te kure so nam pa res dobro uspele.

Pirhi pa niso ravno mojstrsko pobarvani, a otroci so zadovoljni.

Družinski prazniki so prazniki topline. Praznujemo jih takrat, ko se zbere vsa družina, na primer ob božiču, ob veliki noči, ob praznovanju rojstnih dni in ob godovanjih. Zbrana družina se veseli do poznih ur. Skupaj jemo, se zabavamo, igramo, smejimo, pojemo in plešemo, se objemamo ter tako uživamo. Družinski prazniki so zame najlepši in najtoplejši prazniki!

Maruša, 10 let

Le kaj se skriva v pirhih?

Joj!

April 2013

SKRIVNOSTNA MUCA TAJA

Nekega čisto navadnega, prav nič prijazno sončnega in prav nič toplega dne sem prosila deklico Melanijo, naj nariše muco. Potem sem jo pokazala drugim otrokom in rekla, da je to risba odraslim nevidne muce Taje in jih prosila, naj o njej kaj napišejo.

Muca Taja je zelo majhna in zelo prijazna muca. Je bela, ima roza gobček in na repu rožnato pentljo. Vsako noč obišče vse otroke v bolnici. Zjutraj pa postane del zdravnikov in jim daje nasvete, kako naj nas pozdravijo. Če ne bi bilo muce Taje, se mogoče ne bi pozdravili.

Katarina, 11 let

Muca Taja se stisne k otroku, da jo lahko poboža.

Tai, 8 let

Muca Taja je zelo prijazna muca, a vidijo jo samo otroci. Ob njih je vedno, ko so v stiski in nimajo nikogar ob sebi. Kadar so žalostni in sami, se tiho priplazi v sobo in jim dela družbo.

Maruša, 10 let

Že leta in leta v bolnišnici biva muca Taja. Taji ni nikoli dolgčas, saj ima vedno družbo. V bolnišnici je polno otrok, ki se ne počutijo dobro. Muca Taja pride k njim in poskrbi zanje. Bere jim zgodbe. Otroci Tajo preprosto vzljubijo, saj jih celo ob jemanju krvi spravi v dobro voljo.

Hana, 16 let

V otroški bolnišnici živi muca Taja. Ampak to ni navadna muca. To je čarovniška muca, saj jo vidijo samo otroci. V bolnišnici je njeno delo to, da otrokom, če so slučajno žalostni ali se jokajo, s tačko obriše solze.

Špela, 9 let

Ko sem prebrala, kaj so otroci napisali o mucu Taji, je dan postal dan bolj sončen in toplejši. In skoraj sem začela verjeti, da se Taja prav zares sprehaja po naši bolnici. Le da je ne vidim, ker nisem otrok.

Učiteljica Mojca, zelo, zelo veliko let

Maj 2013

GORENJSKA

Je gorata alpska pokrajina, ki leži na severozahodnem delu Slovenije. Na severu meji na Italijo in na zahodu na Avstrijo. Zime so mrzle in poletja mila. Spada med turistično najbolj razvite predele naše dežele.

Krasijo jo mogočne Karavanke, Kamniško-Savinjske in Julijske Alpe. Najvišji je 2864 metrov visok Triglav, po katerem se imenuje tudi narodni park.

Med gorami so nižje planine in na marsikateri se še vedno pasejo krave. Čisto spodaj pa se raztezajo alpske doline. Ena lepših je dolina Vrat.

Naš alpski svet je znan tudi po kristalno čistih rekah, slapovih in jezerih ledeniškega izvora. Med njimi so tudi Sedmera triglavska jezera.

Naš alpski svet nam omogoča pohodništvo, planinarjenje, alpsko plezanje, zimske športe, kolesarjenje, zmajarstvo, kanjoning, čolnarjenje, pa tudi plavanje.

Junij 2013

GORENJSKA – KULTURNE ZNAMENITOSTI

Muzej, primer gruntarske hiše. Vendar je pomembnejše, da se je v njej rodil France Prešeren, ki je zapisal: »O, Vrba! Srečna, draga vas domača, kjer hiša mojega stoji očeta, de b' uka žeja me iz tvojga sveta speljala ne bila, goljfiva kača!«

Lectarstvo je ena najstarejših obrti. Dekorativne medenjake, okrašene z barvnimi sladkornimi premazi so prodajali na sejmi in žegnanjih. Najpopularnejše je bilo srce, pogosto okrašeno z ogledalcem in obveznim ljubzenskim verzom.

V Kovaškem muzeju v Kropi si lahko ogledamo, kako so v starih časih kovali železo. Pesnik Oton Župančič je v pesmi Žebljarska zapisal tudi:

»Pol treh, pol treh,
spet puha nam meh!
Žareči žablji so nam v očeh,
do osmih zvečer žablji, žablji v očeh.
Od štirih do ene
voda nam kolesa, mehove nam žene,
do osmih od treh ...«

September 2013

DIDAKTIČNA IGRA

V naši bolnišnični šoli se pogovarjamo tudi o tem, kako pomembno je kaj dobrega storiti za druge ljudi. Vemo pa tudi, da je učenje s pomočjo igre zabavno, zato smo že v septembru začeli s projektom Otroci otrokom, ki bo potekal skozi celo šolsko leto.

Otroci in mladostniki bodo izdelovali matematično didaktično igro, ki jo je ena izmed deklet poimenovala računski val.

Igra vključuje seštevanje, odštevanje, množenje in deljenje, še posebej pa je primerna za učenke in učence tretjih razredov.

Igro je začela izdelovati Lea. Podarili jo bomo šolarju, ki bo na naš oddelek šele prišel.

Igro je za svojega bratca, tretješolca, izdelala sedmošolka Maja.

Tovrstnih iger bomo do poletnih počitnic izdelali še veliko, z njimi pa bomo razveseljevali naše male šolarje. Pa tudi njihove starše.

Oktober 2013

PIONIR DR. AVČIN

Na prvem kulturnem dnevu v letošnjem šolskem letu smo raziskovali, kdo je bil človek, ki je v slovenske bolnišnice pripeljal šolo.

In smo ga našli.

To je bil prof. dr. Marij Avčin (1913–1995).

Svojo zdravniško službo je začel v vaseh pod Lovčenom na Hrvaškem. Kasneje je delal na najrazličnejših pomembnih položajih, bil pa je tudi predstojnik Mestne otroške bolnice. Veliko je storil za preprečevanje bolezni in bil pobudnik ustanovitve otroških oddelkov v večjih bolnicah po Sloveniji. Poskrbel je tudi, da so v zdravstvenih domovih zaposlili prve otroške zdravnike – pediatre.

Profesor dr. Avčin

Dr. Avčin je bil srčen človek, ki je imel zelo rad otroke. Že leta 1950 je napisal knjigo Naš šolar, katere vsebina je skrb za zdravje in vzgojo šolskih otrok.

Prva Mestna otroška bolnica

Dr. Avčina je zanimala tudi socialna pediatrija, in ko je šel v začetku petdesetih let v organizaciji UNICEF-a na podiplomsko izpopolnjevanje v Anglijo, se je tam srečal s šolo v bolnišnici. Ideja se mu je zdela odlična. Ko se je vrnil, je odšel na najbližjo osnovno šolo Ledina in zaprosil, da bi ena izmed učiteljic učila otroke v Mestni otroški bolnišnici. Tako je gospa Breda Juvančič leta 1951 postala prva učiteljica v bolnišnici.

Obisk dedka Mraza v avli Pediatrične klinike na Vrazovem trgu, sredi petdesetih let.

Postavljen je bil temelj naše bolnišnične šole, ki je že od leta 1958 del OŠ Ledina.

V ljubljanski bolnišnični šoli je sedaj zaposlenih že 24 učiteljic in učiteljev, ki poučujejo na različnih lokacijah v Ljubljani.

Bolnišnične šole pa delujejo tudi v enajstih bolnišnicah po Sloveniji.

November 2013

PAZI NASE

V mesecu novembru smo imeli projekt z naslovom Pazi nase. Pri tem nam je pomagala tudi knjižica slovenske policije, ki s pomočjo medveda Bena priporoča otrokom in mladostnikom, kako naj se s pravilnim ravnanjem zavarujejo pred najrazličnejšimi težavami in zlorabami na poti v šolo, pred šolo, na igrišču, zabavi, včasih pa tudi doma.

Posebno pozornost smo namenili spletu. Pogovarjali smo se o tem, da vsa besedila in fotografije, ki jih tam objavimo, tam tudi za vedno ostanejo. Prav tako ne smemo slepo zaupati neznancem, ki jih spoznamo le prek spletnih strani.

Pogovarjali smo se, kaj storiti, na koga se obrniti, komu zaupati, če smo v stiski. Pomembno je, da se zavedamo, da smo dragoceni. Vredni smo tega, da pazimo nase.

Na kulturnem dnevu pa smo napisali scenarij za kratko igrico z naslovom Trije prašički in volk, ki govori o tem, kako nevarno je, če otroci, ki so sami doma, odprejo vrata neznancu.

December 2013

BILO JE LEPO

December je mesec, ko poskušamo pozabiti na težave in se imamo lepo. Vsi smo bolj optimistični in prijazni ter tudi radodarni. Kako lepo bi bilo, da bi bili taki tudi januar in vsi drugi meseci.

Predstavljamo vam nekaj utrinkov iz našega decembra.

Za najdražje smo izdelovali voščilnice.

Otroci so najraje izdelovali preproste čeveljčke, nanje napisali nekaj lepega in vanje položili sladke bombone.

Športni dan so nam popestrili baletni plesalci in plesalke. Njihov nastop je bil poučen in čaroben. Pravšnji za praznični december.

Po naši bolnici so plezali božički in eden od njih nas je skupaj s pevko Alenko Godec obiskal na oddelku. Božiček je dal otrokom darila, gospa Godec pa je nekaterim ob njihovi postelji s prelepim glasom tudi zapela.

Januar 2014

POZOR!

Nekega dne smo se pogovarjali o slabih straneh sodobne tehnologije, prenosnih telefonov, računalnikov in tablic ter medmrežja. V pogovoru so sodelovali četrtošolka, devetošolka in učenca šestega ter osmega razreda. Zanimivo je, da je o tej temi najodgovorneje razmišljala prav četrtošolka Stela, ki je šele pred dvema mesecema dopolnila devet let. Svoje mnenje je tudi zapisala.

Prosim, preberite, kaj je napisala ta bistra deklica. Njenih besed namerno nisem spreminjala. Tudi risbice so njeno delo.

PRI RAČUNALNIKU IN TELEFONU TI SEVA.

PO TELEFONU TI PRISLUŠKUJEJO.

ČE NA RAČUNALNIK NAPIŠEŠ SVOJ NASLOV, TE LAHKO OROPAJO (NAPIŠEŠ OSEBNE PODATKE).

Z RAČUNALNIKOM IN TELEFONOM LAHKO POSTANEŠ ZASVOJEN.

PRIPRAVIJO TE DO TEGA, DA NAREDIŠ, ČESAR NOČEŠ.

PRODAJAJO TI STVARI, KI TI ŠKODUJEJO.

LJUDJE PIŠEJO GRDE STVARI IN TI DAJO NEGATIVNE MISLI.

NEKATERI SO ZELO OBČUTLJIVI, KO BRSKAJO PO INTERNETU IN GLEDAJO STVARI, ZA KATERE SO ŠE PREMLADI.

INFORMACIJE NISO ZANESLJIVE.

ČE SE HOČEŠ POVEZATI Z NEKOM IZ TUJINE, SE TI LAHKO RAČUNALNIK SESUJE.

STELA, 9 LET

Februar 2014

LECTARSTVO

Valentinovo je praznik zaljubljenec, praznik, ki smo ga pred nekaj leti uvozili iz tujine. Nekaterim se je priljubilo, drugi pravijo, da je predvsem praznik trgovcev.

Mi pa smo združili novo in staro, kajti seznanili smo se z več sto let staro slovensko tradicionalno obrtjo – lectarstvom.

Najbolj znan in priljubljen okrasni medenjaki z barvnim sladkornim premazom je LECTOVO SRCE. Pogosto so ga okrasili z ogledalcem, na srce pa zapisali ljubezenski verz. Na sejmih so ta medena srca kupovali predvsem mladi fantje in jih podarjali dekletom.

Izbrali smo nekaj verzov, ki so včasih krasili lectova srca:

»Ljubi, ljubi, saj ljubezen ni grehota, a srce brez ljubezni prava je sirota.«

»Fante ljubiti, to je lahko, al' njih zvitost spoznati, to je težko.«

»Najrajš' te počakam tam dol za svinjakom.«

V slogi je moč. Tako so nastajali naši srčki.

Rdeča barva lectovega srca je pomenila ljubezen, rumena pentljica neskončnost, zelenje z rožicami pa rast in razvoj.

Tudi naša srčka imata »ogledalci«.

Mamice so bile vesele, čeprav srčki niso videti kot lectova srca.

Tudi ta je seveda za mamico!

Marec 2014

POMLAD V UČILNICI

Zunaj sije sonce, pomladni veter se potepa naokoli, vse zeleni in brsti, mi smo pa v bolnici. Toda, pozor! Drobec pomladnega dogajanja se je ustavil tudi v naši majhni, a prijazni učilnici.

Imeli smo namreč naravoslovni dan. Spoznavali smo avtohtona slovenska semena, jih nekaj tudi posejali, posadili smo okrasno rastlino ter začeli s postopkom kalitve fižola.

Dela smo se lotili nadvse resno. Bili smo uspešni. Po naših spomladanskih opravilih pa sta nam naš vzgojitelj Andrej in njegova kolegica odigrala lutkovno igrico, prirejeno po stari ljudski ruski zgodbi Debela repa.

Oglejte si nekaj utrinkov z našega prav posebej poučnega in prijetnega marčevskega dne.

Prvošolka sadi okrasno rožo Fittonio.

Vse moramo natančno zabeležiti.

Posejali smo. Da bi le zrastle!

Prvošolka se je zelo potrudila. Upajmo, da bo tudi seme kranjske podolgovate repe vzkliklo.

Poglejte, uspelo nam je!

Takole pa so vlekli in vlekli in tudi izvlekli debelo repo. Ker so pomagali drug drugemu, kakor smo to počeli tudi mi.

April 2014

KAZALA

Kazala za knjige so drugi del projekta Otroci otrokom, ki ga v tem šolskem letu izvajamo z namenom, da bi nekaj izdelali in podarili.

Izdelovanje je preprosto: šeleshamer razrežemo, na eno stran napišemo pregovor ali lepo misel, drugo stran okrasimo in vse skupaj plastificiramo. Preprosto, lepo in uporabno. Ustvarjalce pa spremlja prijeten občutek, da so za nekoga nekaj naredili.

Katera misel vam je bolj všeč?

Nekemu najstniku se je zgodilo, da se je zastrupil z alkoholom. Pripeljali so ga na naš oddelek. Med pogovorom sem ugotovila, da se po tem dogodku zelo, ampak res zelo, boji srečanja z očetom. Po pogovoru sem mu prinesla nekaj kazal, da bi si eno izbral zase. Kaj mislite, katero je vzel? Tisto, na kateri je bila zapisana misel starega grškega filozofa Platona.

Saj razumete, ne?

Vsa ta kazala že imajo nove lastnike.

Maj 2014

UČILNICA

Morda se kdo, ki še ni bil v bolnišnični šoli, sprašuje, kakšna je videti učilnica. Predstavljamo vam našo, ki je na pediatrični kliniki le ena od osmih.

Učilnica je majhna, a prijazna.

In ta učilnica ni le

UČILNICA (saj veste: branje, pisanje, računanje, da ne naštevamo dalje),

ampak je tudi

IGRALNICA (izobraževalne igre so lahko zabavne),

USTVARJALNICA (če bi odločala dekleta, bi izdelovali le zapestnice),

SPRAŠEVALNICA (kaj bo danes za kosilo),

RAZISKOVALNICA (ali plastelin plava in kdaj),

MERILNICA (medicinske sestre pridejo učencem izmerit temperaturo in krvni pritisk).

Kotiček z najbolj priljubljenim učnim pripomočkom

RAČUNALNIČNICA (še najbolj odločenega, da se ne bo učil, »ujamem« na vaje na računalniku),

SESTANKOVALNICA (sestankujemo z učitelji matičnih šol naših učencev),

JOKALNICA (redko, a še takrat jokajo mame),

SMEJALNICA (ko igramo kviz Vseved in tisto igro »ime, priimek, država«).

Maskota naše učilnice je Muri. Včasih ga za kratek čas posodimo kakšnemu predšolskemu otroku, ki zanj lepo poskrbi.

Junij 2014

OTROCI OTROKOM

V pričakovanju poletnih počitnic zaključujemo tudi naš celoletni projekt z naslovom Otroci otrokom, v okviru katerega so otroci in mladostniki izdelovali preproste stvari in jih namenjali drugim. Kar tako, da bi jih razveselili in razvedrili. In so jih res. Nič manj pa se niso veselili tisti, ki so predmete izdelovali in jih podarjali. Ne morem pozabiti sedemnajstletne Aldiane, ki je naredila več posebnih zvezkov, mi jim rečemo dnevniki, in enega podarila deklici s posebnimi potrebami. Ko je videla njeno pristno veselje, je dejala, česar pravzaprav od take najstnice res ni pričakovati, da ji je kar toplo pri srcu.

V septembrski novici smo iz tega projekta predstavili matematično igro, ki so jo šolarji in njihovi starši izjemno dobro sprejeli. V mesecu aprilu smo ustvarjali kazala, ki so razveselila tudi starejše, tokrat pa si lahko pogledate naše posebne zvezke, v katere lahko kaj napišemo ali nalepimo. Morda za spomin iz bolnice.

V naslednjem šolskem letu bomo s projektom zagotovo nadaljevali, saj je bil zelo kvaliteten in koristen, dodali mu bomo le še kak nov izdelek. Zapestnice zdravja, morda. Kdove, kaj vse bo prinesel mesec september!

Vsem, ki spremljate naše novičke, želimo lepe počitnice.

September 2014

RAZSTAVA GRAFITOV

V zadnjih poletnih dneh se je na našem oddelku zgodilo nekaj posebnega. Dijak Milan Ninič je od 15. do 23. septembra v preddverju našega oddelka razstavljal grafite. Riše jih za sprostitev, najraje pa to počne ob poslušanju tehno glasbe. Seveda so njegova najljubša podlaga stari zidovi, če pa ne gre drugače, zadostuje tudi papir.

Plakati so vabili na razstavo tudi v glavni avli pediatrične klinike.

Na odprtju razstave je bilo veliko ljudi.

Avtor med grafiti.

Gasilska fotografija zadovoljnih ljudi.

Kateri grafit vam je najbolj všeč?

Knjigo vtisov so polnili otroci in mladostniki ter osebje z različnih oddelkov in obiskovalci pediatrične klinike. Posebej barvito je vtise strnila Tanja Bečan, vodja naše Bolnišnične šole.

To frajersko ribo je seveda narisal in pobarval Milan, nepobarvane fotokopije pa je nesebično delil obiskovalcem razstave.

Oktober 2014 KAMNI ZA SREČO

Nekdo nam je podaril zvrhan pehar prekrasnih kamenčkov, ki jih je nabral na Dugem otoku v sosednji Hrvaški. Že to je bila sreča!

Potem smo začeli s poslikavanjem kamnov in jih odeli v prečudovite barve. Tudi to je bila sreča.

Eva in Laura sta zapisali takole: »Veliko stvari predstavlja simbol sreče. Toda na našem oddelku smo otroci ustvarjali kamenčke za srečo. Zakaj ravno kamenčki? Žal, z Lauro ne veva. Veva le, da imajo posebno vrednost. Ko človeku podariš ta kamen, se počuti dobro, posebno in ljubljeno.«

Darilca za reševalca in dispečerko reševalnih vozil na reševalni postaji, ki si jo je med bivanjem v bolnišnici ogledal Milan, grafitar iz septembrske novice.

Kamenčki za srečo so marsikoga razveselili.

Čeprav vsi vemo, da so kamni pač kamni, je bilo neverjetno, kako radi so jih imeli tisti, ki so jih prejeli v dar. In prepričani smo, da so ljudje vsaj malo verjeli, da v svojih rokah držijo kamen, ki ima čudežno moč. Tudi to je morda sreča.

November 2014

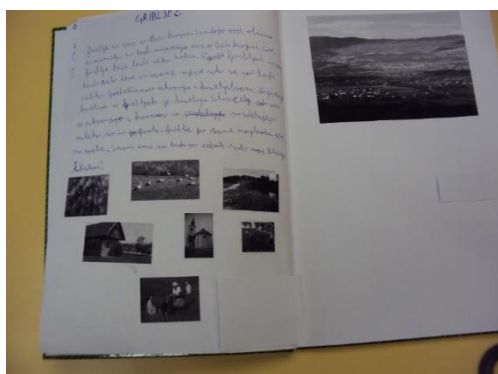
TU SEM DOMA

Joj, kako težko je vzeti v roke pisalo in napisati nekaj povedi. Saj smo vendarle v bolnici! Vse bi naredili, le pisali ne. No, smo pa pripravili poseben zvezek, v katerega napišemo nekaj o domačem kraju, kaj narišemo ali prilepimo fotografijo. Tako so začeli nastajati kratki prispevki.

Nekatere si lahko ogledate in preberete tudi vi.

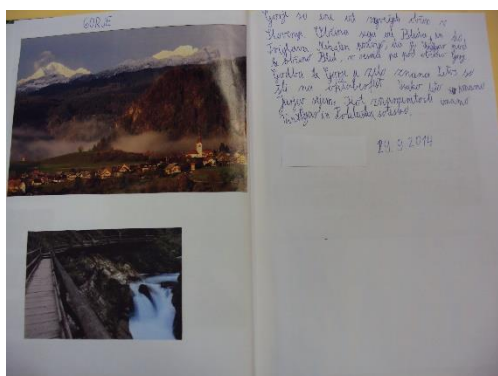
To je naš zvezek, ki se počasi polni.

To je prispevek Belokranjca, ki je zaljubljen v svojo prelepo vas.

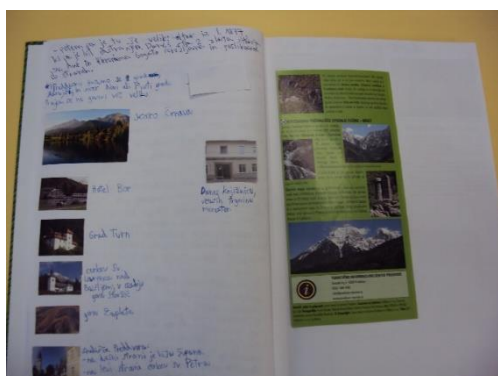
V Nastjini hišici morda živi tudi muca Copatarica.

Gorenjec je prilepil tudi lepi fotografiji. Veste, da so Gorje pri Bledu ena največjih slovenskih občin? Jaz tega res nisem vedela!

Še prispevek s primorske strani naše dežele.

Teja je kar na treh straneh pripravila reklamo za svoj domači kraj.

Naša Dolenjka je pripravila lep prispevek in oprostimo ji, da manjka nekaj pik in vejic.

December 2014

DEČKOVA ZGODBA

Deček je že vse od začetka novembra prihajal od doma v bolnišnico in obiskoval bolnišnično šolo. Učil se je in učil. Med odmori sta si z učiteljico podajala žogo, šla na vizito po bolniških sobah obiskat druge otroke ter se včasih zapeljala z dvigalom v pritličje in spila kakav. Lahko bi rekli, da je bilo bolj dolgočasno.

Pa je končno prišel veseli december!

Seveda se je moral tretješolec tudi v decembru veliko učiti.

Dobil je darilo in imel komaj kaj časa, da si ga je ogledal.

Izdela pa si je lonček za svinčnike.

In njegov je jelenček z belim noskom.

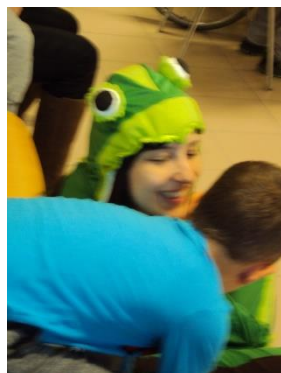
Med odmorom je preizkusil novo poučno igro.

Ob sredah so ga zabavali Rdeči noski.

Prišel je dedek Mraz in prinesel igrico o mačku, ki je želel spremeniti svet.

Naš deček je nadvse očaral žabico.

Sodeloval je na športnem dnevu.

Ob slikah je poslušal zgodbico o piščančku Piku.

In skupaj z učiteljico izdelal novoletna darilca za vse člane svoje družine.

Potem je deček odšel domov in se po novoletnih počitnicah vrnil v svojo šolo.

Januar 2015

STRAH

Nekega dne sem se z mladostniki pogovarjala o tem, kaj razumejo pod pojmom svoboda. Tedaj je šestnajstletna dijakinja Kristina predlagala, da bi se pogovarjali o strahu, saj se ta poraja tudi med bolniki v bolnici. To se mi je zdela dobra ideja, deklica pa je na spletu poiskala in izbrala definicijo o strahu:

STRAH JE ENO OD OSNOVNIH ČUSTEV, KI GA DOŽIVLJAMO, KO SE POČUTIMO OGROŽENE. STRAH VODI K POTREBI PO SOOČENJU Z NEVARNOSTJO ALI BEGU PRED NJO.

Ostali otroci in mladostniki pa so začeli razmišljati o svojem STRAHU in nastali so spodnji zapisi.

Strah me je, ker vedno več ljudi zboleva. In bolezen ima posledice.

Maja, 13 let

Strah me je tega, da se nikoli ne bom mogla soočiti s problemi in jih ne bom mogla razčistiti. Da se bom začela zapirati vase. Najbolj pa se bojim teme in pajkov.

Tina, 16 let

Strah je zame življenjska grožnja, da bi izgubil nekaj, kar si si priboril, nekaj, brez česar ne moreš živeti.

Eva, 18 let

Strah me je parkeljnov.

Nika, 6 let

Mene je vedno strah tistega, česar ne poznam.

Žan, 14 let

Strah me je, ko me sošolci ustrahujejo. In ko pozabim narediti domačo nalogo.

Jaka, 12 let

Strah me je, da bi izgubila družino. Strah me je tudi, da bi ostala sama.

Zala, 13 let

Mene je bilo vedno strah neznanih reči, neznanega okolja, neznanih ljudi. Zato mi je bilo tudi tako težko iti v srednjo šolo, saj nisem nikogar poznala.

Klara, 15 let

Petald (petard, nam je pomagala razumeti njena mamica).

Riela, 3 leta in pol

Nihče, prav nihče pa ni omenil, da ga je strah jemanja krvi in injekcij. Pravzaprav je to res še najmanj strašno.

IN UPAM, DA SE BODO VSI, KI SO MI ZAUPALI SVOJE STRAHOVE, ZMOGLI SOOČITI Z NJIMI IN JIH PREMAGATI.

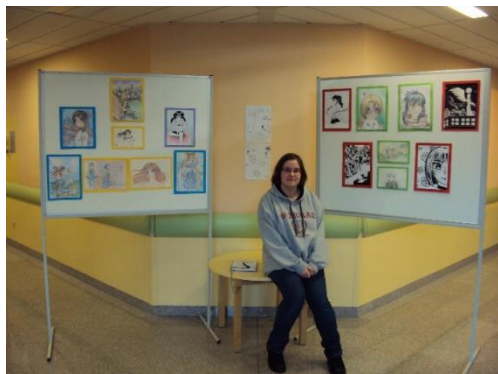

BUUUUUU ...

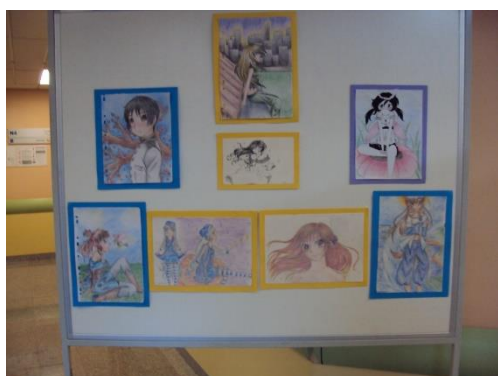
Februar 2015

RAZSTAVA

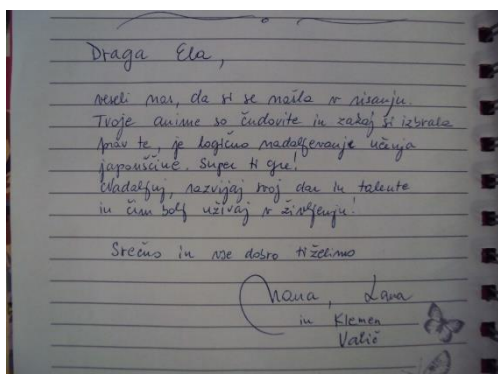
V predverju našega oddelka smo imeli v mesecu februarju že drugo razstavo v tem šolskem letu. Tokrat se kot avtorica razstave predstavlja sedemnajstletna Ela, dijakinja gimnazije Bežigrad, ki obiskuje program mednarodne mature. Zase pravi, da je malce trmasta in pretirano samostojna. Rada poje, piše, bere in se uči tujih jezikov. No, ne mara pa kuhanja, športa in zelenjave.

Avtorica Ela. Seveda, tudi riše rada!

Vas njene risbe spominjajo na prizore iz japonskih stripov Manga? Ni čudno, da si želi študirati na Japonskem.

Iz zvezka vtisov ...

Marec 2015

POBARVANKA

V okviru večletnega projekta Otroci otrokom smo v mesecu marcu pripravili že tretjo pobarvanko. Rišejo starejši otroci, barvajo pa mlajši. Pobarvanke lahko dobimo tudi na medmrežju, vseeno pa so naše posebne, saj so narisane z veseljem in željo, da razveselijo male bolnike prav na našem oddelku.

To je naša prva pobarvanka, ki se ji že poznajo leta, je pa še vedno zanimiva, saj je potrebno nekatere risbice dopolnjevati in risati po črticah.

To je naša druga pobarvanka.

Ta pa je nastala pred kratkim. Naslovnico je narisala deklica, katere najljubša žival je konj. Pa je narisala, kot je dejala *zdravniškega konja*.

Nekaj pobarvanih listov iz naše zadnje pobarvanke.

April 2015

POZDRAV IZ LJUBLJANE

V mesecu aprilu smo začeli z manjšim projektom Pozdrav iz Ljubljane. Pripravljati smo začeli razglednice, na katerih so žabe. Zakaj ravno žabe? Odgovor bodo lahko prebrali vsi prejemniki naših razglednic, saj bo na njih pojasnilo:

Ljubljančane hudomušno, nekateri pa tudi žaljivo, imenujejo Žabarji, saj živijo zelo blizu Ljubljanskega barja, močvirja, ki se razteza na površini 163 kvadratnih kilometrov in kjer so v pradavnini živeli koliščarji. No, morda pa se jim reče Žabarji zato, ker takole sprašujejo: »Kva je za nalogo? Kva si reku? Kva je nov'ga, model?« KVA, KVA, KVA ...

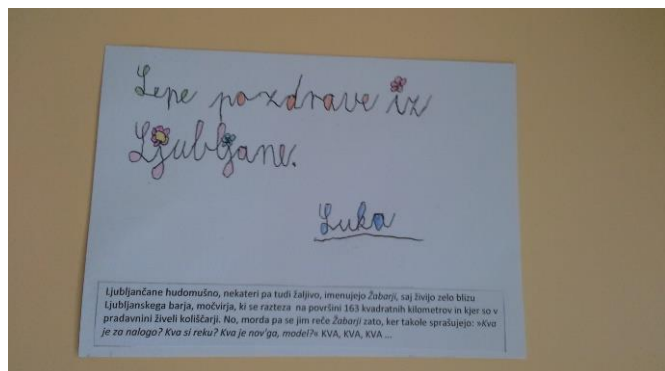
Prvi izdelovalci naših novih razglednic, tri osnovnošolke in srednješolec.

Mislimo, da nihče, ki bo videl naše ljubke žabice, ne bo imel izraza *Žabar* za žaljivko!

Luka je ustvarjal mladenič.

Njegov *pozdrav iz Ljubljane*.

Žabice bodo najrazličnejše, saj bodo razglednice izdelovali mali in malo večji bolniki, ki jih bodo pošiljali domačim, sošolcem in prijateljem.

Naj živijo žabe in *žabarji!*

Maj 2015
MASKOTE

Na naši Pediatrični kliniki ima vsak oddelek svojo maskoto. Vas zanima od kdaj in zakaj?

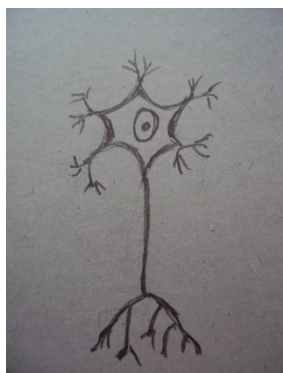
Zgodba o maskotah se je začela pred približno dvajsetimi leti. Nekaj let prej je naša Bolnišnična šola organizirala prve Bolnišnične olimpijske igre, na katerih so tekmovali mali in večji bolniki z različnih oddelkov. Pa smo kmalu ugotovili, da se na finalu, ki je potekal v avli klinike, ne sliši najbolje, *sedaj pa prihajajo tekmovalci z na primer nevrološkega oddelka. Ne, mnogo bolje bi zvenelo, prihaja ekipa na primer orlov ali morda zelenih škratov.*

In tako smo na vseh oddelkih klinike izbirali in izbrali svoje maskote.

Pa se je zgodilo, da so si zanjo vsi oddelki izbrali podobe živali, le šolarji na našem oddelku ne. Ne vem več, kdo je predlagal našo, vem le, da nam je bila ideja o *žogici nogici* všeč.

Maskoto smo pokazali naši glavni oddelčni zdravnici dr. Neži Župančič, ki je odločno potrdila naš predlog, saj jo je naša *žogica nogica* spominjala na *nevrone*, živčne celice.

Tujcem jih zato predstavimo kot *jolly neuron*, *nasmejani nevron*.

Tak je nevron.

In tako že dvajset let občasno izdelujemo naše maskote. Otroci in mladostniki si jo spravijo za spomin. Podarimo jo otroku, ki je premeščen na kak drug oddelek, ali pa jo v zahvalo izročimo gostu, ki nas obišče.

»Uradna« maskota, ki krasi oddelek na novi kliniki.

Take pa so naše prijazne maskote, ki smo jih oblikovali še na stari kliniki in jih izdelujemo še dandanes.

Junij 2015 JUNIJSKI VRTILJAK

Učenci in dijaki, ki so bili v juniju sprejeti na naš oddelek, so imeli že veliko ocen zaključenih in le še nekateri so se morali boriti z zvezki in s knjigami. Zato smo imeli dovolj časa za najrazličnejše zanimive dejavnosti. Nekatere si lahko ogledate tudi vi.

V prvih dneh meseca nas je obiskal mornar s prijaznim morskim psom.

Ob naravoslovnem dnevu se je pri nas ustavila popotnica štorcklja Mistich. Popeljali smo jo po Ljubljani.

Na športnih igrah je bilo zelo malo otrok, zato smo igrali preproste igre. Tudi to, ki jo je izdelal vzgojitelj Andrej.

Otroci so zase in za prijatelje pletli zapestnice ter v šole pošiljali razglednice.

Izdelovali in poslikavali smo gumbe za srečo.

Kulturni dan smo posvetili dnevni državnosti. Razmišljali smo, kaj vse bi želeli prebivalcem naše države.

V duhu ohranjanja naše kulturne dediščine pa smo veliko izvedeli o naši narodni roži, nageljnu, in ga naslikali na glineno ploščico.

Na tehniškem dnevu pa smo ustvarjali poletne motive.

Želimo vam prijetne počitnice.

V duhu ohranjanja naše kulturne dediščine pa smo veliko izvedeli o naši narodni roži, nageljnu, in ga naslikali na glineno ploščico.

Na *tehničkem dnevu* pa smo ustvarjali poletne motive.

Želimo vam prijetne počitnice.

